

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6MCdo/16/2012
Identifikačné číslo spisu:	6110202024
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6110202024.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu FELYMA, spol. s r.o., so sídlom vo Zvolene, M.R. Štefánika 784/53, IČO: 36047996, v dovolacom konaní zastúpeného advokátskou kanceláriou UHAL', s.r.o. so sídlom vo Zvolene, Námestie SNP 6/11, v mene ktorej vykonáva advokáciu ako advokát a konateľ Mgr. Maroš Uhaľ, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Námestie Slobody 6, o zaplatenie 10.000 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 60 Cb 68/2010, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica z 13. mája 2011 č.k. 6 Cb 68/2010-109 a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16. augusta 2011 sp.zn. 13 Co 224/2011, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16. augusta 2011 sp.zn. 13 Co 224/2011 a rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 13. mája 2011 č.k. 60 Cb 68/2010-109 vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania z r u š u j e a vec vracia Okresnému súde Banská Bystrica na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 13. mája 2011 č.k. 60 Cb 68/2010-109 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10 000 Eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 2. februára 2010 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh v prevyšujúcej časti príslušenstva pohľadávky zamietol a uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 1.992,19 Eur k rukám Mgr. Maroša Uhaľa, advokáta, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že žalobca uzavrel dňa 29. mája 2008 so spoločnosťou T & T staving, a.s., so sídlom v Bratislave, Vranovská 6 Zmluvu o uzavretí budúcej zmluvy o dielo (ďalej len „Zmluva“), ktorej predmetom malo byť vykonanie diela „Polyfunkčný dom a garáže“ v Banskej Bystrici, na Skuteckého ulici na pozemkoch parc. č. 170/16, 170/42, 170/13 a 170/43. Zmluvné strany v Zmluve okrem iného dohodli, že sa zaväzujú uzavrieť budúcu zmluvu o dielo v lehote do 29. júla 2008 na základe písomnej výzvy jednej zo zmluvných strán, že písomná výzva musí byť druhej zmluvnej strane doručená a že v nej musí byť uvedená lehota na uzavretie budúcej zmluvy o dielo, ktorá nie je dlhšia ako 15 dní a zároveň nie je kratšia ako 5 dní (Čl. III. body 1. až 3. Zmluvy). Pre prípad porušenia povinnosti niektorej zo

zmluvných strán uzavrieť budúcu zmluvu o dielo v uvedenej lehote bola dohodnutá povinnosť zaplatiť druhej zmluvnej strane zmluvnú pokutu vo výške 31.500.000 Sk, a to najneskôr do piatich dní od výzvy oprávnenej osoby (Čl. IV Zmluvy). Ďalej bolo v konaní zistené, že žalobca podal 28. mája 2008 na Mestský úrad Banská Bystrica - odbor rozvoja a výstavby (ďalej len „stavebný úrad“) žiadosť o vydanie územného rozhodnutia na vyššie uvedenú stavbu, že stavebný úrad nerozhodol o tejto žiadosti v zákonnej 30-dňovej, resp. 60-dňovej lehote a že žalobca neuzatvoril so spoločnosťou T & T staving, a.s., v lehote do 29. júla 2008 zmluvu o dielo, čo odôvodňoval pochybením stavebného úradu. Keďže z dôvodu nečinnosti stavebného úradu bol nútený tejto spoločnosti zaplatiť zmluvnú pokutu v sume 25.000 Eur, vznikla mu škoda, ktorú uplatňuje od žalovanej v sume 10.000 Eur. Okresný súd právne vec posúdil podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). K predpokladom zodpovednosti žalovanej za škodu (k ich naplneniu) uviedol, že žalobca písomnou žiadosťou požiadal žalovanú (jej príslušný orgán) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorý žalovaná neuznala, čím splnil predpoklad domáhať sa uspokojenia nároku na súde vyplývajúceho z ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa okresného súdu žalobca preukázal v konaní existenciu škody, ktorá mu vznikla tým, že zaplatil spoločnosti T & T staving, a.s. zmluvnú pokutu v sume 25.000 Eur, o čom predložil výdavkový pokladničný doklad, ktorá povinnosť mu vznikla v zmysle Čl. IV. Zmluvy. V konaní preukázal aj nesprávny postup stavebného úradu, ku ktorému došlo tým, že správny orgán vo veci návrhu žalobcu o vydanie územného rozhodnutia neurobil úkon a ani nevydal rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, čím porušil svoju povinnosť uloženú mu v ustanovení § 49 ods. 2 Správneho poriadku, čo napokon nepopierala ani žalovaná. V otázke príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom žalovanej sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, podľa ktorej žalobca nemohol so zhotoviteľom uzavrieť riadnu zmluvu o dielo, lebo správny orgán napriek svojej zákonnej povinnosti nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote a podľa ktorej príčinou následku v podobe povinnosti žalobcu zaplatiť zmluvnú pokutu bola ako jediný dôvod nečinnosť správneho orgánu (nevydal v zákonnej lehote rozhodnutie, nepožiadaval odvolací orgán o predĺženie lehoty, neupovedomil žalobcu o tom, že nemôže rozhodnúť v zákonnej lehote). Vzťah príčiny a následku medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody hodnotil ako neprerušený a bezprostredný a nesprávny úradný postup považoval za jedinú príčinu, ktorá predchádzala následku v podobe povinnosti žalobcu zaplatiť zmluvnú pokutu. Ak by totiž stavebný úrad vydal v zákonnej lehote akékoľvek zákonom predpokladané rozhodnutie alebo by bol žalobcu upovedomil, že nemôže v týchto lehotách rozhodnúť, žiadna škoda v podobe povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu, by žalobcovi nevznikla. Dospel preto k záveru, že žalobca preukázal splnenie všetkých zákonných predpokladov pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody voči žalovanej v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., z ktorého dôvodu žaloba v istine v celom rozsahu vyhovel. Žalobcovi priznal aj úrok z omeškania, keďže žalovaná sa s plnením dlhu dostala do omeškania. V zmysle § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. priznal úrok len do výšky 9% ročne. Pokiaľ žalobca požadoval priznanie úroku z omeškania nad uvedený rozsah (10% ročne) žalobu v tejto časti zamietol. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo 16. augusta 2011 sp.zn. 13 Co 224/2011 na odvolanie žalovanej rozsudok okresného súdu potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a že vec aj po právnej stránke správne posúdil. Stotožnil sa v celom rozsahu aj s odôvodnením napadnutého rozsudku. K námietke žalovanej o neúplnom zistení skutkového stavu, resp. že súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam uviedol, že samotné odvolanie obsahovo tieto tvrdenia nezdôvodňuje. Túto námietku žalovanej považoval preto za nedôvodnú. Pokiaľ žalovaná rozsudok súdu prvého stupňa napadla aj pre nesprávne právne posúdenie veci uviedol, že ani v tomto smere odvolanie neobsahuje zdôvodnenie „ako a prečo“ je právne posúdenie veci okresným súdom nesprávne. V skutočnosti odvolanie iba predpokladá hypotézy, „čo by sa mohlo stať, keby sa stalo niečo iné“. Aj túto námietku žalovanej považoval preto za neopodstatnenú podanú. Rozhodnutie o náhrade trov odvolacieho konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky podal na základe podnetu žalovanej proti uvedeným rozsudkom včas mimoriadne dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd obe rozhodnutia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Generálny prokurátor podanie mimoriadneho dovolania odôvodnil tým, že konanie pred súdmi nižších stupňov je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok neprávne rozhodnutie vo veci a že rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. K prvému dôvodu uviedol, že okresný súd nepostupoval v rámci hodnotenia, či nesprávny postup správneho orgánu vskutku vznik škody aj spôsobil, podľa pravidiel logického myslenia. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia síce skonštatoval, že ak by správny orgán bol žalobcu upovedomil o tom, že nemôže v zákonom stanovenej lehote rozhodnúť, žiadna škoda by žalobcovi nevznikla, avšak túto skutočnosť žiadnym spôsobom bližšie nevysvetlil a nevyhodnotil, hoci ide o skutočnosť, ktorá má pri posudzovaní príčinnej súvislosti určujúci význam. K nesprávnomu právnomu posúdeniu veci uviedol, že postup stavebného úradu bol síce nesprávny, keď neupovedomil žalobcu, že nemôže do 60 dní od začatia správneho konania rozhodnúť, avšak neexistuje príčinná súvislosť medzi jeho nesprávnym postupom a vznikom škody na strane žalobcu. Rozhodnutie žalobcu, že uzatvorí zmluvu o budúcej zmluve, bolo totiž výlučne jeho slobodným rozhodnutím a dojednanie zmluvnej pokuty pre prípad neuzavretia zmluvy o dielo do 29. júla 2008 predstavuje podnikateľské riziko, za ktoré nesie zodpovednosť výlučne žalobca, a nie žalovaná. Poukázal na to, že vydanie územného rozhodnutia je podmienené splnením množstva zákonných predpokladov. Žalobca nemohol preto úspešnosť svojho návrhu bez ďalšieho očakávať. Žalobca vedel o tom, aké náležitosti musí návrh o vydanie územného rozhodnutia spĺňať a mal vedomosť aj o tom, že návrh predkladá neúplný. Napriek tomu uzatvoril dohodu, ktorá predpokladala dodržanie už v tom čase nesplniteľnej lehoty. Žalobca na základe týchto skutočností mohol a mal vedieť, že lehota, do ktorej má byť budúca zmluva uzavretá, s vysokou pravdepodobnosťou hraničiacou s takmer istotou dodržaná nebude. Konanie žalobcu sa preto javí ako špekulatívne, jeho tvrdenia v konaní ničím nepreukázané a nepodložené. Podľa generálneho prokurátora uvedené skutočnosti potvrdzujú, že medzi nesprávnym úradným postupom stavebného úradu a vznikom škody na strane žalobcu nie je daná príčinná súvislosť. Ak napriek tomu súdy nižších stupňov nárok považovali za dôvodný, ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Keďže podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku si vyžaduje ochrana práv a právom chránených záujmov účastníka konania, ktorú nemožno dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, považoval mimoriadne dovolanie za podané dôvodne a navrhol mu v celom rozsahu vyhovieť.

Žalobca vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora uviedol, že s ním nesúhlasí. Nestotožnil sa s názorom generálneho prokurátora, podľa ktorého medzi nesprávnym postupom žalovanej a vznikom škody neexistuje príčinná súvislosť. Naďalej trval na svojich tvrdeniach, ktoré uviedol pred súdmi nižších stupňov. Navrhol, aby dovolací súd mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora zamietol.

Žalovaná vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora uviedla, že s jeho obsahom súhlasí a považuje ho za dôvodné. Navrhla preto, aby dovolací súd napadnuté rozsudky zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas (§ 243g O.s.p.) generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutia v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia treba zrušiť.

Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní ako dovolací dôvod predovšetkým uvádza, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, a to v otázke existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom žalovanej a vznikom škody na strane žalobcu (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone

verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Ustanovenie § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie) za škodu, ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá predpokladá súčasné splnenie troch podmienok a to: 1/ nesprávny úradný postup 2/ vznik škody a 3/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

V posudzovanej veci nebolo medzi účastníkmi sporné a v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora ani namietané, že žalovaná (príslušný správny orgán) sa dopustila nesprávneho úradného postupu, keď stavebný úrad vo veci návrhu žalobcu o vydanie územného rozhodnutia nevydal rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote a že v majetkovej sfére žalobcu došlo k zmenšeniu jeho majetkového stavu, a teda ku vzniku škody zaplatením zmluvnej pokuty spoločnosti T & T staving, a.s. Spornou zostala otázka (ne)existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody ako základného predpokladu zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., pričom správnosť posúdenia tejto otázky súdmi nižších stupňov namietal v mimoriadnom dovolaní aj generálny prokurátor. Dovolací súd preto v rámci svojej prieskumnej činnosti pristúpil k riešeniu tejto otázky a dospel k záveru, že uvedený predpoklad zodpovednosti žalovanej za škodu splnený nebol.

Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak protiprávne konanie (delikt, nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody sú v logickom slede, a teda ak protiprávne konanie škodcu bolo príčinou a vznik škody následkom tejto príčiny. Vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný (priamy). Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúce jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Musí byť teda doložené, že nebyť protiprávneho konania (opomenutia) škodcu, škodlivý následok by nenastal. Ak príčinou škody je iná skutočnosť (napr. porušenie zmluvnej povinnosti samotným poškodeným), zodpovednosť za škodu nenastáva.

Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto určujúci význam, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne), sa príčinná súvislosť zisťuje.

V posudzovanej veci žalobca označil za majetkovú ujmu, za ktorú požadoval od žalovanej náhradu, zaplatenie zmluvnej pokuty spoločnosti T & T staving, a.s. a za príčinu vzniku tejto ujmy považoval nesprávny úradný postup spočívajúci v nevydaní rozhodnutia stavebným úradom v zákonom ustanovenej lehote. Otázku príčinnej súvislosti bolo preto potrebné skúmať práve vo vzťahu uvedeného nesprávneho úradného postupu stavebného úradu a škody spočívajúcej v zaplatení zmluvnej pokuty. Bolo teda potrebné usúdiť, či nevydanie rozhodnutia stavebným úradom v zákonom ustanovenej lehote ako príčina mala priamo (bezprostredne) za následok vznik škody spočívajúcej v zaplatení zmluvnej pokuty.

V danom prípade vznikla žalobcovi povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu z dôvodu nesplnenia si povinnosti uzavrieť budúcu zmluvu o dielo v lehote dohodnutej v zmluve, čo nepochybne vyplýva zo zmluvy o budúcej zmluve o dielo uzavretej medzi žalobcom a spoločnosťou T & T staving, a.s. dňa 29. mája 2008. Podstatnou a bezprostrednou príčinou, ktorá mala za následok zaplatenie zmluvnej pokuty, je preto porušenie zmluvnej povinnosti žalobcom vyplývajúcej zo záväzkového vzťahu. Keďže v zmluve išlo o jedinú povinnosť zabezpečenú zmluvnou pokutou, táto skutočnosť je výlučnou príčinou, ktorá spôsobila žalobcom označenú ujmu. Vznik škody bol teda spôsobený výlučne porušením zmluvnej povinnosti samotným žalobcom. To ale súčasne znamená, že je vylúčená ako priama príčina vzniku žalobcom označenej ujmy iná skutočnosť (iné protiprávne konanie alebo opomenutie).

Na základe uvedeného možno uzavrieť, že nesprávny úradný postup žalovanej a žalobcom požadovaná škoda nie sú vo vzájomnom pomere príčiny a následku. Nesprávny je preto úsudok súdu prvého stupňa prevzatý odvolacím súdom, podľa ktorého príčinou následku, t.j. povinnosti žalobcu zaplatiť zmluvnú pokutu, bola ako jediný dôvod nečinnosť stavebného úradu. Z tohto mylného úsudku dospel následne súd prvého stupňa a tiež odvolací súd k nesprávnemu právnomu názoru, že žalovaná za škodu, za ktorú žalobca požaduje náhradu, zodpovedá.

Pokiaľ žalobca tvrdil, že zmluvnú povinnosť zabezpečenú zmluvnou pokutou nemohol splniť výlučne pre pochybenia (nečinnosť) stavebného úradu, a teda že porušenie zmluvnej povinnosti nezavinil, treba uviesť, že ide o tvrdenia žalobcu, ktoré nie sú ničím podložené a preukázané. Podľa dovolacieho súdu ani nevydanie rozhodnutia stavebným úradom v zákonom ustanovenej lehote nebránilo žalobcovi, posudzujúc túto otázku z objektívneho hľadiska, uzatvoriť budúcu zmluvu o dielo v dohodnutej lehote. Existencia územného rozhodnutia v čase uzatvorenia zmluvy o dielo nie je totiž nevyhnutnou podmienkou a dôvodom, pre ktorý by nebolo možné takúto zmluvu platne uzavrieť, pričom v dohode o dobe uzavretia budúcej zmluvy o dielo účastníci Zmluvy nepodmienili lehotu, do ktorej sa zaviazali budúcu zmluvu o dielo uzavrieť vydaním územného rozhodnutia. Žalobca sa okrem toho dostáva do rozporu so svojim tvrdením aj v tom, že už v návrhu na začatie konania uvádza aj ďalší dôvod, pre ktorý nemohol so zhotoviteľom v žiadnom prípade riadnu zmluvu o dielo v dohodnutej lehote uzatvoriť. Za takýto dôvod považoval skutočnosť, že v zmluve o dielo by na seba prevzal omnoho prísnejšie sankcie za nepochybné porušenie povinností, čo však tiež bližšie nevysvetlil.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že generálny prokurátor opodstatnene namietal splnenie podmienok pre zrušenie rozsudku odvolacieho súdu, aj súdu prvého stupňa z dôvodov uvedených v § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok odvolacieho súdu a rovnakou vadou postihnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) s tým, že právny názor ním vyslovený je pre súdy nižšieho stupňa záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

